

въ една зона, която има лесен достъп откъм всичките провинции, откъм Македония, Тракия, Мизия.

Готите, за да не бъдат обградени подь обсаждания градъ, преброяватъ планините на Македония и се прехвърлятъ къмъ Морава, срещу неприятелитъ, които напредватъ. При известието, че готите изкачватъ Аксисъ (Вардаръ), Клавдий не се оставя да бжде въвлъченъ въ скалиститъ долини на Македония, но се приготвя за сражение при Наиссо (Нишъ) въ Дардания, въ мѣстность равна и достатъчна за разгъване на отличната римска конница. Това сражение, голѣмо и решително, добре водено отъ Клавдий откъмъ тактика, унищожава готската войска: 50,000 неприятели оставатъ на бойното поле, другитъ, следъ като биватъ бити тукъ и тамъ и загубили надежда да се спасятъ чрезъ флотата си, и тя разрушена, потърсватъ спасение въ най-достъпнитъ точки на Хемусъ (Балкана), където, почти обсадени отъ императорската войска презъ зимата, биватъ сведени отъ чумата и отъ глада до отдѣлни отреди, които слагатъ оръжие презъ пролѣтѣта. За жалость, чумата отнима на римлянитъ императора Клавдий, умрѣлъ въ 270 г. въ Сирмио. Той минава въ историята съ името Готски и бива провъзгласенъ за спасителъ на империята; действително, варваритъ, разбити и при опитъ за морско нападение срещу Анхиало, *pulsi per longa saecula siluerunt immobiles*, въ продължение на повече отъ единъ вѣкъ оставиха Мизия на спокойствие.

Загубена биде, обаче, Дакия, както и така наречената сжщинска Дакия (раздѣлена на три части — *Parolissensis*, *Apulensis* и *Maluensis*, отговареща на модерната Трансилвания и на Малка Влахия) така сжщо и оная, която административно зависѣше отъ долна Мизия (територията на Велика Влахия и на днешната Молдавия).

Аврелианъ, който бѣ бранилъ границитъ чрезъ една нападателна стратегия, насочена отъ устието на Дунава къмъ близкитъ варвари, пожертвува въ действителность Траяновата Дакия: не се знае точно въ полза на кого и по каква причина, но отъ последнитъ намѣрени монети изглежда, че вече отъ 254 г. римскитъ владения отвждъ Дунава сж били паднали въ ржцетъ на готите. Карпи, бастарни, сармари биватъ принудени да избѣгатъ отсамъ рѣката, приети отъ Аврелианъ, отъ Диоклециана и по-късно отъ Константина, Валенция и Теодосия съ надежда да ги направятъ защитници на границитъ: въ сжщность предизвикатъ въ отреденитъ имъ области не друго, а упадъкъ на цивилизацията и на политическия авторитетъ на Римъ. Съ изоставянето на Дакия, на Дунава изниква *Contra Aquinsum* (Пестъ), и за да се накаратъ хората да вѣрватъ, че нищо не е изгубено, бива взета една частъ отъ Мизия и бива направена една нова Дакия, Аврелианова Дакия, *Dacia Aureliana*, раздѣлена, както другата, на две